

Ήνθος ἀργύρων περισσῶν μὲ μὰ κοινὴ διαπασῶν.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, Χριστόφωμο μυρίζει...
τὸ φέσι τοῦ Σερκέτ Πασαῖ μὰς ζαναφοβερίζει,
καὶ πλημμυροῦν' στὴν ἀγορὰ
τόσα νομίσματα ἀργυρὰ,
μεγάλῃ τέρψις καὶ χαρὰ
κάθε συγγένου φοικακὰ.

Νέον νόμισμα ἀφθονεῖ,
κι' ἀργυροφότος ἡμέρα
λάμπει μὲ ψαλμούς ἐμπόρων.

Κι' ἀργυροχόος φωνὴ
σκοῦζει πὼς θὰ λείψ' ἡ λέρα
τῶν παλῶν λιμοκοντόρων.

Πάνε κι' οἱ λιμοκοντόροι, γίνονται κι' αὐτοὶ θυσία
μαζὶ μ' ἄλλα τὰ παλὰ,
ὄντως ἐποχὴ πλουσίων
μὲς' στοῦ πλούτου τὴν φωλιά.

Πλῆθος νέων νομισμάτων
'στὴν κοιτίδα τῶν χρημάτων
καὶ τῶν πῶθων τῶν ἀπείρων.

Ἄργυρος λαμπροκοπῆ
καὶ 'στὴν βρασιν κτυπῆ
τῶν Ρωμῶν τῶν ἀναργύρων.

Τώρα γέλοος ἀργυροῦς
'στοῦς εὐδαίμονας κιαροῦς,
καὶ μονέδας ἀργυρὰς ἀσημένια πανηγύρι,
τώρα λένε κι' οἱ Ρωμῶι πὼς τὸν ἔχουν τὸν Ἀργύρι.

Νέα Χριστούγενν' ἀργυρὰ σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμῶνα,
καὶ διατρέχουν οἱ Ρωμῶι τὸν ἀργυροῦν αἰῶνα,
ποῦ πάντα σὰν λαγωνικὰ φερμάρονε τὰ γύρια
κι' αὐτὰ μόνχα φάρμακα νομίζονται σωτήρια.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα μετ' ἀργύρων στεφάνων,
κι' ἕνας χορὸς ὀργάνων
μῖαν κοινὴ διαπασῶν ἔχει 'στὴ μουσικὴ τοῦ,
καὶ μόν' οἱ ταμπουράς κρατεῖ διαπασῶν δικὴ τοῦ.

Ὁ τραγὸς πετεινός.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, Χριστόφωμο μυρίζει,
τὸ φέσι τοῦ Σερκέτ Πασαῖ μὰς ζαναφοβερίζει,
κι' ἕνας βαρβάτος καὶ τρανὸς
τοῦ Τεϊτσιποῦλου πετεινός
δύο Μινίστρος ἐνοχλεῖ μὲ τὰ ζερωνά του,
καὶ θέμα γίνετι κι' αὐτὸς τοῦ κάθε διπλωμάτου.

Ἄλλα καὶ τοῦτο ξαρκικό,
κικρικί, κοκορικί,
Τὶ συρορέλια ξαρκικὴ!..
κοκορικί, κικρικί.

Κόκορας ἐλάλησε,
καὶ Βουλ' γάρου ζάλασε
κι' Αὐστοροῦγγρου νοῦ.

Δὸς Μινίστρα' ὄμωσαν
καὶ τὸ στόμα, φίμωσαν
κάθε πετεινοῦ.

Γιὰ τοῦτον τὸν ἐρατεινὸ
τοῦ Τεϊτσιποῦλου πετεινοῦ,

ποῦ δὸς Μινίστρος ἐνοχλεῖ,
κουβέντα γίνεται σαχλὴ.

Κόκορας κυγάτος,
νυχοπαράτος,
σεκίτατ' ἡλιὰ,
κι' ἄμετρα κατὰ
διαλαλεῖ στο κράτος.

Κόκορας κοκορεύεται,
κόκορας διαλαλεῖ
πὼς κἀν μαγειρεύεται
'στὴ νέα τὴ Βουλῆ.

Κόκορας ἀνοίγει τώρα τῆς στερουρίας τοῦ πλατεῖα
καὶ μὲ τὰ ζερωνά του περνῖ μερικῶν ταῦτιά.
Δὲν κουρναῖ μὲ στιγμὴν κι' ἄνω κάτω τριγυρίζει
κι' ὀλοένα κακαρίζει.

Κόκορας ἀπὸ τὴν Κρήτη
χίλια δὸς κἀλὴ κηρύττει,
κι' ἔφερε σὲ στενωγορία
τὰ παλὰ μας τὰ κοκόρια.

Καὶ χαιμοῦνε μὲ μποῦρι
νὰ τοῦ φᾶνε τὸ λειρὶ,
νὰ τοῦ βγάλουνε τὰ μάτια,
νὰ τὸν κάνουνε κομμάτια.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος,
ποῦ κακαρίζει τυχαῖος,
καὶ κἀθένας φωνακός,
ποῦ φουσκάνει σὰν ἀσπός,
σκοῦζει τώρα ζαρωμένος:
κλάψετε τὸ ροῦκὸ μαζὶ..
κόκορας ἐμπήκα ἕνος
'στο κοτέτσι τὸ δικό μας.

Σένος ἦλες Σαντακλαῖρ
καὶ μὰς πῆρε τὴν πρωτεία,
καὶ μὲ τόσα λέρ μπαλιέρ
μὰς ξεκούφανε ταῦτιά.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος, ποῦ κορόδεταί σὰν πρῶτα,
μὲ τὸν κόκορα τῆς Κρήτης διέπει τὴν Ἀρχὴ τὴν κότα,
καὶ μὰς εὖει τὰ φερά,
καὶ φωνάζει θλιβερά:

Ἄχ! κότα μου, κοτοῦλα μου,
χρυσὴ ποουκακιοῦλα μου,
καμὸ ποῦχ' ἢ καρδοῦλα μου.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα 'στὴν πλάσι τὴν πανόρα...
χαρὰ τῆς, ποῦ τὴν χαιροῦν τὸν Ἰπλιῆ Βουλῆς κοκόρια.
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, χαρῆτε διχῶς ἔνοιμας,
δοῦστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας δεκάρας ἀσημένιας.

Καὶ κιαρῶσαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγιλίαι.

Ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν διὰ τὰς ἐργατρίαι,
ἀπὸ λαμπρὰς συγκεμισμένος τοῦ Πειραιῶς κυρίας,
κι' ἀτρυτῶς πάντοτε μογῶν μετὰ πολλῶν φροντίδων
ὑπὲρ ἀνακουφίσαις τοσούτων ἐργατῶν,
αὐτὸς ὁ φιλοανθρώπως δρῶν μὲ νοῦν ἑπιανετὸν
δοῖτε τὴν αἰρίον χορὸν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀγκαῶν,
κι' ἐλπίζει πὼς θ' ἀνταμειφθῶν προσπάθειά του τόσαι,
καὶ κόσμος θάνα πάμπόλιε πατεῖ με καὶ πατῶ σε.

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Ὑόρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἡδὴ
ἐφημεριοπωλετὸν τοῦ Κωστῆ Καραταγλίδη,
ποῦγει ζῆλον ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀριθμὸς σακρανταπέντε, Μεδιον ὁδὸς μὲ γάλη.